

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“

виносить: в Австрії:

на цілий рік	24 К
на шів року	12 К
на чверть року	6 К
на місяць	2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 долярів або 14 рублів; з висилкою двічі в тижні 6 долярів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 долярів або 10 руб. Поодиноке число по 10 сотаків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

Християнсько-сусільний дневник.

„Вирвеш ми очі I душу ми вирвеш: а не возьмеш милості I віри не возьмеш, бо руске ми серце I віра руска“. — З Русланових поемів М. Шашевича.

Нові ряди.

Молодіж наша —
Надія люба квіті!
Л. Глобів.

Знова кілька десять галицьких гімназий випустило в широкий світ наймолодшу народість галицької інтелігенції. Зі всіх східно-галицьких середніх шкіл, українських, чи польських гурмою вийшли „зрілі“; вчераши скромні школярі — а тепер австрійські горожани, вірні сини свого народу, здорові члени своєї суспільності.

З року на рік густішають ряди українських „зрілих“. Збільшуються ся кадри рідної інтелігенції, росте народний капітал. Може ніхто не має стільки вимог до своєї суспільності, як власне матуристи. Ніхто з таким шумом та гамором не добиває ся своїх належних прав, як сі homines novi в суспільно-політичному житті народу. З постави академічної молодежі не рідко можна дозрозуміти ся, що сі молодечі голови хотіть в собі зосередити цілу мудрість життя свого народу; нераз силоміцю вичеркнути з дневного порядку те все, що не підходить під їх який та замашистий спосіб думання.

Яка сила вражінь! Кождий з нас переживав ті романтичні часи, коли съвідоцтво зрілості в одній, а съвіжко куплена палиця в другій руці становили очівничий доказ „зрілості“. Німецький бурш спімнувши тяжкі гімназильні часи — тепер чуючи ся *civis academicus* без засторог, так і затягне: „О! же гум — quanta mutatio gemitum! гомонить і наша молодіж та не на німецьку вну. У нас — звісно — матуруальне съвідоцтво свого рода carte blanche до політичної діяльності.

Родовитий Українець — се уроджений політик, лихий політик, бо упертий тай незасібний у відповідне знане. Політика — се гасло матуристів; політика найгіршого рода, бо

школарська політикоманія. Відважу ся близше засувати ролю нашої академічної молодежі в політичному житті українського народа в Галичині, хоч би для того, що наші „великі“ політики не звертають належної уваги на свою таки „політику“ в мініструмі виданю на „політику“ своїх „малих“ своїв.

Матеріальне положення української молодежі лихе, прямо сумне. Се дійсно цікаве явище в нашім народі, що рівновага ю для мало — гесте безземельних рільників з одної — являється ся інтелігентний пролетariat з другої сторони! Економічно слабий не вироблений сільський пролетariat репродукт слабий, малокультурний, у висліді безхарактерний інтелігентний пролетariat. Ріжниця між обома бігунами мала, часом так поверхкова, що звесті її можна до ріжниці в строю. А за матеріальною нуждою йде ще страшніша нужда моральна. Не кождий богач є ідеалом взірцевого горожанина, так, як не кождий бідак є мертвим капиталом своєї суспільності, але інтелігенція, котрої їїлі генерації, або бодай більша частина тих же основує ся на повседнівній борбі о хліб насущний в дійсно колодю, кинено під розвій молодої нації. Чуєте те всі, в першій лінії самі „зрілі“ та мовчать, усі мовчать.

З тактично-політичних зглядів мало говорити ся у вас на ту тему. Злизна стидливість! Наша молодіж війшовши ся в трудних усілях, не завдачує сего власній інерції, чи там волі до органічної праці — не оправдуючи її, годі однак не замітити, що в першій мірі вину поносить сама суспільність.

Рік річно виходять з наших і чужих гімназий наші матуристи; нас вічно інтересує їхня скількість, о якість ніхто не питав. Чим більше, тим ліпше. В сій справі говоримо дійсно як гуртівні торговці! Не без вдоволення читаємо в пресі: в гімназії X здало тіль-

ко, а тілько Українців маттуру. І се вже все. І дійсно ряди збільшують ся. Збільшася також число вічних сільських інструкторів, „вічних“ правників, або таких звичайних, безпрофесійних „академіків“. Значний процент знаходив прибіжще в духових семінаріях і сі звичайно не заводять. Пізніше в характері священиків віддають себе цілих на послуги Бога та свого народу. А решта? Се рег excellence модерності, пізніші герой пустомельства, великі люди до малих інтересів, як би сказав Фредро.

Скілько ж то зломаних душ виходить уже з гімназії! Що другий — соціаліст, радикал, що третій — революціонер-анархіст, а що четвертий — се вже вершок людского совершенства: Поубравшись, як цирковий съміхованець в що найяскравіші лахи „найновіших“ теорій, ходить такий многонадійний молодець будьчо, наче індик по городі та зачинає в суспільності грата ролю індика. Та не кождий назве індика індиком. Був прецінь на съвіті шляхтич, котрий теля уважав за вовка, то чому би у нас не уважає індика за великого чоловіка?

Та нехай вже там калікус, кому така судьба випала; ми з одиницями, якими такими, воювати не будемо, доки не зачнуть пхати ся туди, куди ім не дорога, себ то — поки молодіж не лишиється лише молодежю і то студіюючою молодежю, а перестане вже раз драпати ся на котурни всенародного мудрія...

Нам ходить о загал, а з загалом зле. Душа молодеча вже в мурах гімназийних старіє ся. Найвиши ся ріжниць Андріївих, Арцибашевих, Пшибищевих, а то таки і „своїх“ Яцкових і інших модерністів — а для декорації поубравши свій „съвітогляд“ в дікі афоризми Ніцшого — наша молодіж йде опісля туди, звідки вийшла, йде в народ з кличами розпуки, зневіри, суспільної смерті. Недавно тому схарактеризував польський критик Барановський удачно вилів найновіший літератури російської на польську молодіж

Виходить у Львові що дні крім неділі і руских съвіті о 5 год. по полуночі. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслан“ при ул. Хмельовського ч. 15, II. поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукоюши звертає ся лише з попередньо засторогу.

Рекламації лише неопечатані в вільні від порта. — Оповістки звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 сот. Подіки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки

(диви: „Tygodnik illustrowany“ з с. м.) в королівстві польськім, а один зі знатайших німецьких критиків не без страху потує сліди спустошення „хорого Ніцшого“ серед німецької молодежі (диви: „Graze Tagespost“, фейлетон, „Der kranke Nitsche“). У нас щоденна, чи піородична преса з сим не числить ся, що і в нас число декадентів, молодих старіків ітд. постійно зростає, що маємо прямо діло із страшною гангреною, котра підкошув цвіт нашого народу!

О католицьких організаціях нашої молодежі і не чувати. Річ певна, що таку організацію закричано би, висміяно та вкінці оголошено антинародною, злочинною — в найгіршім случаю лише.

Тяжко! Хто зі самовбийства екзальтованого семінариста робить національну демонстрацію, хто знає ту молодіж липе тоді, коли ходить о яку університетську бурду, хто уважає молодіж лише за середні в політичній борбі — для сего — річ ясна — самостійна організація української католицької молодежі була свого рода casus belli. Від таих людей годі прецінь вимагати, щоб они належито зрозуміли ідею такої організації, де би лише інтереси сеїж молодежі входили в гру, а не покутні інтереси наших політиків

Найвищий вже час застановити ся над долею молодого покоління тим, котрим судьба народу дійсно лежить на серці. Рік за роком риди ростуть, та і зло не зменшує ся — росте! Як же мало у нас християнської інтелігенції! Від „Літературно-Наукового Вістника“ до „Діла“, поминувши вже червону і ультрачервону пресу, імпонує ся „Европі“ поступовостію. Прецінь одною в найближчих улюблених фразах наших публичних діячів се: поступ! В якій небудь формі він і не виступав би — все одно; се божок, перед котрим наши боввані що дні приносять баловохвальчі жертви. І дійсно: наші покутні, чи офіційні піонери „поступу“ мають так довго раци є встановлення на поверхні нашо-

Аркадій Аверченко.

Вакаційний театр

В кождім вакаційним театрі є режісер, і кождий режісер фармацевт. Тота загадочна прімета вакаційного режісера застновлювалася вже неодного, але ніхто не міг й додаточно пояснити.. Рідкі случай, коли вакаційний режісер не був фармацевтом, а тоді виправдовували ся тим, що він мав брата, або дядька фармацевта, або сам за днів золотої молодості, сховавши ся в куток, мрів об тій поважаній, цікавій професії.

Обовязком вакаційного режісера є рішати безпохідно заплутані питання театрального життя, приміром: тими, чи другими дверима має увійти герой штуки; або: як розуміти замітку автора — „она на колінах благає графа, щоб не покидав Й.“ На чайх колінах — чи на графа?

Авторитет режісера стоїть в таких припадках висше всякої сумніву.

Его обовязком є також — вибір штуки. Штука може бути трудна, легка, глупа, заувалена — се вікого не обходить.

Головна річ, щоб у ній не було служниць.

Остаточно може бути лакей, бо завсідги можна найти дурного, запамороченого гімназиста, котрий в своїм нещаснім житті нічо-

го не має до страчення. За те ані одна панночка не дастає ся заманити, щоби приняти ролю служниці.

Розуміється ся, можна би служницю переробити на лакея, але ніхто на знає, як до того забирати ся.

Раз намовили якось одні панночку і она грава служницю. Мала вийти і сказати легку а необхідно потрібну фразу:

— Пан! Чай в юальні готовий.

Панночка вбрала білу атласову сукню, рукачівки висше лікти, бриляントову брошку а волосе прикрасила тірляндю гарних рож.. Увійшовши, коли треба було, в гостинну, она, заміняла ся і сказала:

— Я до вас, моя люба.. Здорові були! Саме проходила я мимо юальні і бачила, що самоварчик вже поданий.

Газдині вічого не остало ся, як просити її, щоб сіла і ведучи з нею товариску розмову, поплутати всю штуку.

Героя штуки грав звичайно гімназист, найвисший із всіх, що пробувають на вакаціях в літні.

Закоріненим звичаєм такого гімназиста є, дві неділі перед представлением з ролю в руках блукати день і ніч по околиці, несподівано являти ся в найбільше віддалених місцевостях, полошити залюблені пари, дивувати селян і натикати ся на дрімаючого ри-

Б в день вистави починає гімназист характеризувати ся. До тої загадочної для него операції, приступає він о годині третій, коли представлена заповіджене на 9. а пів до третої, коли початок представлена назначений на пів до 9.

Всі його наміри і стремління спрощені в віті напрямі, щоб як мога, змінити свій вигляд і щоб під час представлена почути здаваний і захоплений шепот знакомих:

— Шо, неважек се Редя Мамахін? Ніяк не спізнати єго!

Густа, чорна борода, ярко червоні щоки і рід морщин, ідутих як раз в противіні напроти від того, куди колись ітимуть морщини Редя, — роблять Редя появою загадочною і невідгаданою.

До того, ліїві морщини, межуючи ся з зеленими і червоними, присмено розмальовують Редине мертвіце лицце і съвідчать о тім, що Редя авті одної в красок не оставил в спокою.

Крім тривожної і страшної думки, щоби не провалити ся, гімназист Редя бентежить ще закрите занавісю будучності пітання: що скаже про него преса?

Представник преси сидить в першім ряді і на все кидает критичний, повний глубокої аналізу погляд.

Се також гімназист, але страшний, зловіщий в своїй таї

го житя, доки ідеї їх „поступу“ впливають на невироблені мозки молодого покоління та не спричиняють того сумного духового стану серед неї, котрий у них поступом, у нас лише розкладом називатись може! Не замикаючи однак очі на фактично поступаючу серед самої молодежі в тім случаю цілком природну реакцію, можемо вже сьміло сказати, що і сама молодіж зрозуміла вже трагізм свого положення та в слід за тим повертається поверне до ідеї алу християнського світогляду. Ходить лише о прискорене сего важного навороту.

Радігунд, в липні 1912 р.

Novus.

Др. Олександр Кулаковский.

Лист до Маріїнської Лазень

(в Маріенбаді).

(Дальше).

II.

Всілякі купелі, що доповнюють лічене пітем води з тих ріжних жерел, бере ся окремо на ту ціль построюючих домах-купелях (Badehäuser). Се справдіні палати з усею новітньою пішнотою, що лучать в собі всяки вибаги і догідності з повною практичністю. Стоять два такі величезні domi: нова Купальня в інгаляторію і Осередна (Neu Zentralbad), а третій величезний скомплікований своїм уладженем „Moorgbad“ на боровинні купелі. В купальнях приладжують: природні углекислі купелі в 5 всіляких ступенях, величезні успішні на серцеві недуги, желізисті, боровинні, соснові, газові, електричні, парні, лічені зимною водою, масажі та інгаляції.

Кромі тих заведень посідають Маріїні Лазні всілякі помічні інститути, як цандровий, медично-технічний, гигієнічно-бальнеольгічний, дальше свою варильню солі (Salzsudwerk).

Я не лікар і не моя річ подавати всі ті ріжні недуги, в яких ті жерельні води й купелі подають успішний лік і подужане. Загальніше стійте подати ті всілякі недомоги і недуги, іменно: гостець, затовстілість, малокровність, золотуха (жовти, скрофула), недуги внутрішніх органів, орг. травлення, респіраційні і циркуляційні, недуги нижнього тіла, жіночі, нервової системи, системи руку і пр.

Слідно з того, що при жерелах і купелях Маріїнської Лазені сходяться люди з найріжнішими недомогами і недугами та находять для себе бажаний лік в тих криницях цілющої та в купелях. Очевидно, що й почувши тут усякі мови съвіта, бо тут здвиг народа усякої народності з усіх частів съвіта. Зі слов'янських найбільше гомонить московщина, а відтак польща, розуміється не все з усіх самих

В день представлення від самого рана в аматорів такі міни, як би їх засудили на різги, або, як би они, змовивши ся підпалити ночию чий небудь дім, не знали, що з собою до вечера робити.

Тільки режисер-фармацевт вдержує незаколочений спокій ума. Але то тільки на зверхи. Бо внутрішні бушують всілякі чорні мисли, аж до страху, щоби актори, або публіка не потурбували його.

На дві години перед представленням показується, що режисер, або його помічник, або суплер, або касир, звичайно не знає до чого се належить, — забули, що в третьому акті треба декорації ліса і що її нема!

Гостинна є, павільон є, бідна комната в а ліса нема.

І тоді нема іншої ради, тільки посилають театрального теслю до найближшого ліса з рішучим приказом зрубати тайком і принести ліс, зложений з пяти-шести малолітніх дерев, які опісля приблизують дъячками до „бідної комнati“, корта показують собою без козечину лісову глуб.

Так само „вид скали на морській березі“ дістаеться в той спосіб, що обертається ся стіл „бліятом“, оббитим сюрою текстурою до публіки, а місяць прямо викидається, як съвітло другорядне, котрого і так всі маємо досить,

(Конець буде).

Москалів чи Поляків. Тими мовами послугоють ся залюбки і Свєрі, а особливо звертають загально увагу свою польщиною наші галицькі пейсачі, яких Німці зовуть „Die Polischen“.

Той галицько-польський типок — се одна відворотна сторона медалі чи відемна черта тутешнього справді райского побуту. На найкрасніших променадах, на величавій кольонаді, в парках, в часі концертів купелевої капелі, у відпочивальнях т. зв. „Ruhesalon-ах“ — всюди бачиш довгобороді „ritualne mordy“ — як виказав ся сам др. Нутьо Левенштайн, посол держ. ради, чибывателони Polak моїжевшого wyznania, — всюди почувши той гаркотливий жидівсько-польський шваркт галицьких халатників, що ранить тобі прямо ухо, упосне правдиво мистецькою розкішною музикою на концертах знаменитої купелевої капелі. Скоренько відвертаєш зір від тих невонадніх біблійних статей, що ярко контрастують з цілім окружением і прегарним тлом, бо твоє око розлюбоване, розвіжено аж до вибагів високою естетикою, красою і величию всього того, що подає тут в богатій — преображеній силі той славний „жемчуг“ королівства Чехії..

Під загальним враженем тих чудових картин самого міста, живописних видів околиць, прегарних проходів і променад по лісах і парках, всесторонніх знаменитих уладжень міста для догідності і здоровля гостей, величавих готелів та візідів (Logirhäuser), прекрасного електричного съвітула в цілім місті й по домах, дальше з уваги на добру зеленчу злуку, електричну місцеву зелінічку, поштову, телеграфну і телефонну злуку і пр. Можна съміло сказати, що Маріїні Лазні, коли навіть не посідали тих цілющих криниць, жерел і купелів, самим своїм чарівним положенем, підальпейским воздухом і новітніми уладжениями, були би ще одною з найзначитивших кліматичних станцій і тому зілаждають ся тут хмари зовсім здорових богатих людей прямо на „віддихах“.

Місто є юїдком староства, повітового суду, має костели: католицький і евангелицький, православну московську церковцю з величавою золотистою банею і жидівську біжницю.

(Дальше буде).

Просимо домагати ся „Руслан“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Допись з Нового Санча.

(„Всепольська самовласть“). — До відомості п. На-
жинського.

Наша бідна Галичина, ніяким способом не може видобути ся з польської самоволі. Піанто вікового над нею польського „samorządu“ дає ся відчувати ще нині під володінням австрійських монархів навіть в часі конституції. Що з того, що право на папери дає кожному народові свободу розвивати ся, коли в Галичині виконники того права інакше їго розвивають і накручують так, як їм сего потреба. Не дармо то кажуть, що параграф має два кінці, тож можна обертати его тим кінцем, котрый кому (але лише сильнішому) додійшіший. Бал! що більше напа вісепольська кліка сама надає права і без сойму та парламенту. А нещасте хотіло, що ся пошесте вкорінилась і в Новім Санчі. До тепер вісепольській пропаганді проводив знаний зі своїх подвигів пан Мазур, учитель виділової школи, котрому більше лежить на серці „niszczenie Rusinów“, як школа. Він навіть підслухує в реставраціях, чи дехто не говорить по руски — а горе тому купців, котрій би вживив ся заговорити до сторони рускої по руски. Сейчас гроить бойкотом і виловідає війну, мов який „магомет“, з тою лише ріжницею, що „магомет“ розвивав зелений прapor з місяцем, а п. Мазур розвивав біло-червоний sztandar. І хитрий собі той п. Мазур. Він числив на те, що за таку „dzielnią pracę“ власті нагородять его не аби як, бо ось з виділової школи, як кажуть, має піти до учительської семінарії в Ст. Санчі.

Подягти п. Мазура заохотили і других вступати в его сліди, щоби тим способом уドостоїтися якогось авансу. Між ними є п. Засек, комісар п. к. староства. Доки того пана не було в Санчі, доти Русини повіту новосандецького не відчували на собі польської „sprężystości w wykonaniu ustaw“. А ось сей

пан комісар пізнім себе тою то устно, то на письмі заборонює урядувати — та взагалі вести переписку з ц. к. старостством по руски. Чи то напише Рада щк, місцева дещо по руски — чи знова уряд парохіяльний, або яке руске товариство вишло до ц. к. старостства яке руске письмо, то сейчас п. комісар звертає назад з заміткою, що „tutejsze c. k. statrostwo nie igręduje po rusku“.

І роби, що хочеш! вноси рекурси супротив того безправства, та на них не діждешся відповіді. І чи ж дивувати ся, чому Лемко слухає московських агентів, котрі ему на говорють про надії на білого царя.

На тім то конику їздять московських агітаторів і грають дволичну роль. Перед Поляками удають смирних розгаднич, бо їм не на руку руске урядоване — а перед народом грозять їм приходом батюшки царя.

Tot sam.

В справі письма Президії п. к. Висшого Суду краєвого у Львові до Епископських Ординariatів.

(Дальше).

Супроти таких невідрадних у нашого селянства відносин, кождий уряд парохіяльний повинен бути мужем довіріа суду і з его словом повинні числіти ся, о скілько очевидно на се позволяють державні закони, повинні они бути інформаторами урядовими судів так, щоби навіть в разі мильної інформації або правдивої, але не даючої ся наглядно удовіднити, представник парох. уряду що найбільше міг бути поучений, що справу або не зрозумів, або був сам мильно поінформований, але не караний.

Особисти проповіні, чи проступки духовенства не входять тут в рахубу, я ліпше визначую, що ходить мені о урядову справу між судом а парохіяльним урядом.

Тоді покладені надії на духовенство певно не заведуть, але спільна акція і взаємне порозуміння в найтрудніших справах віддасть додатний вислід.

Але так, як оно дотепер є, де суди не респектують зовсім парохіяльних урядів, хоч нераз удають, що їх гадка може в дечім прияти ся, не може бути бесіди о взаємній акції, бо суди роблять все на свою руку і відять навіть без присяги першим ліпшим підозрілім і нераз несвісним, або їй нечесним людцям і наражають проте парох. уряди радше на сором. Тож нехай не буде дивно Президії п. к. висш. Суду кр. у Львові, що представники парох. урядів порозуміли ся на роботі судів і неоден з них міг би навести цілу вязанку жалів на свою рівнодушність, чи вавіть, як Президія виразила, ся недбалство в кооперативній акції сиротинській.

Кождий съвіщеник цінить вагу сиротинських рад, однак як то і повітові суди і сама Президія відчула, що оно не йде з ними, бо якесь в причині того, а могу запевнити, що се не недбалство напис, але блуд в салі основі сиротинських рад. Съвіщеники се інспектують, що нераз наставляючи свої пальці в обороні сиріт і взагалі родин наражених на долю сиріт від тих самих судів повітових дістають по пальцях неначе мотто: не пхай ся, де тебе не треба“. Як довго основи рад сиротинських будуть лихі, так довго будуть они храмати і терпіти на анемію.

Самі суди радам сиріт, як бачимо з їх жалів, духа, ані сили не дадуть. Тут треба морального — Божого впливу, котрого они не мають. Суди руководять ся лише зглядами утилітарними, матеріальними, переходовими, съвітовими, а заведують згляди душевні і Божі. Чоловік не жас ліпше тілом, але душею. А той власне є занедбаній і неузагаднений в завязку самім сирот. рад..

Духовні знов не баччут ніякого майже заінтересовання судів, як раз до того важливого елементу людськості, одиниці себі душі полішають зовсім оправдано „mірським“ мірським тим більше, що організація тих гуманітарних інституцій, хоч в дуже симпатична і принадна, не є припорошені до християнського світогляду і до покликання духовних, щоби не потрібно тягали ся по судах.

Ми духовні чогось більше жадаємо від тих інституцій, від які они мають, ми жадаємо, щоби держава і її влада надала тим інсти-

туцям, крім матеріяльної також виховаччопікунчу ціху в дусі християнсько-релігійно-моральнім, щоби сироти і їм на рівні поставлені мали все те, що має дитина в домі добрих і чесних та побожних родичів. Поруче не виховання дітей сиріт в наймах між людьми нераз зіпсувими, без заведень і домів приютів для бездомних калік душевних остані на всегда плямою не до знищення і хоч як пожиточні інституції сирітських рад, не сповнять своєї задачі. Ми духовні зумімо бути солідарні, як будемо видіти, що не лише о добро матеріяльне тут ходить, але і о душевні. Тоді навіть ординарията інакше відозвуться як доси пр. „уділяєм Преч. Клиру епарх. до відомості і попирання діяльності судів в справі закладання громад сиріт. рад, як також поручається ся шире інтересовані справами тим радам переказаними“, бо они нам тоді прикажуть їх взяти в свої руки, а так то лише поручають, зн. як хочете.

А щоби і в тім разі ми съвіщеники були солідарні, то я осьмілюю ся просити Всч. отців о спільній акції на отсіх основах:

В ім'я нашої съвіщеничої солідарності і чести, та добра нашого народу, ми съвіщеники повинні зберігати ся від всякої помочі судам в повисій справі, доки:

1) Справи сиротинські і їм на рівні поставлені, або з ними збушені не будуть відповідно трактовані як в боку матеріяльного, так і в боку душевного з органами підрядними Президії п. к. висшого Суду у Львові;

2) Доки не будуть утворені приюти і доми виховуючі в християнському дусі для тілесних і душевних калік підзором сиротинських рад як інституції добродійні по можливості безплатні або і платні після маєткового стану;</p

Ординарятами, що декуда они не беруть активної участі в сиротинських радах. А я вірю, що моттом легковаження сиротинських рад є повисше наведені причини, котрі Президія для загального добра повинна усунуті. Коли бажає так само як і ми, щоби сиротинські ради розвивалися як треба.

Президія зазначує навіть, що там, де священики тою справою інтересуються, свою працею і впливом потрафили зацікавлені не лише сиротинські ради але і людність.

Нехайже Президія виконувати повисші бажання, котрі, гадаю, кождий зрозуміє бо несуть подиктовані з жажди верховлади клерикальної але ради загального добра. Духовенство інтелегенцію, впливом і знанням надає ся на провідників тих інституцій. До того кождий священик є пастирем і учителем своїх парохіян і громадян взагалі та стоять на сторожі Божого закона і справедливості, проте годило би ся для загального добра як раз то впливове значення священиків розширити і на сиротинські ради а в дальшій мірі і мірові суди, котрі в ниніших часах були спасенем для простолюдія нашого. Без того дальше будуть суди переповнені ріжними аж до съмішности або і плачу посуненими справами і будуть забирати судам богато дорогочного часу і здоровля та вкінці зводити на нінашо наше селянство. А ради сиріт будуть нідти.

В тій справі повинні і наші Ординаряті віднести ся до Президії ц. к. висш. Суду у Львові, бо коли так дальше буде як до сей пори, то духовенство з болем серця хиба буде мусіти збокутувати цілу інституцію сиротинських рад для того, що в теперішнім виді они приносять радше ганьбу духовенству і наносять єму шкоду матеріальну і моральну.

От сим кінчить ся опіка священика над сиротами або дітьми чи родиною чоловіка направду марнотратного. А годі вимагати чайже від священика опіля, щоб той чорне на білім удовідняв єму, що він дійсно в марнотратником, (священик в корчмі не сидить ані з ним не гуляє). За сю опіку безвітереновну священик після §§ 487, 488, 489, 490, 492 устави карної готов дочекати ся такої заплати, що його буде коштувати кілька соток корон. А якак буде моральна побіда, хиба піргова та вкінці повага в селі яко священика і провідника духовного?

(Дальше буде).

кругів подає умови, на основі яких прийде імовірно до заключення між Туреччиною і Італією. Італійці не будуть наставати на то, щоби Туреччина признала о владу Лібії Італією в формальній дорозі. Належить пригадати, що Туреччина досі не признала її протекторату Франції над Тунісом, її протекторату Англії в Єгипті. Однак фактично в Туніс в руках Франції, а Єгипет в руках Англії. Подібно було би з Лібією. По друге Туреччина мусіла би виофати правильні війска з Лібії, супроти чого устав би фактичний воєнний стан. По третьє заняті Італією острови на Егейському морі будуть звернені Туреччині під певними умовами. По четверте видалене італійських горожан в Туреччині має бути відкликане.

„Berl. Tagblatt“ в депеші з Царгорода твердить, що Туреччина і Італія укладають умови в мирових переговорах в строгій тайні, тому всі донесені днівники в сїй мірі в радше комбінаціями, чим подіями основними на якихсь даних.

Конець альбанської ворохобні? Консул в Скопії доносять, що всі Альбанці опустили се місто. В берлінських дипломатичних кругах впевняють, що альбанські заворушення поки що усунено, однак коли би правительство не додержало зобовязань, то небезпека знова зависне над Туреччиною. Турецке правительство обіцяло полудневим Альбанцям такі самі уступки, що й північним.

Задирка з Чорногорою. З урядового чорногорського жерела доносять, що заміти, походячі з Царгороду про чорногори не є оправдані. Чорногора звернула ся до великорідженів з просьбою, щоби старалися зя запобігти грізному положенню, яке викликали пограничні суперечки, зачаті турецкими провокаціями. Чорногора із спокоєм жде висліду сего кроку і буде широ старати ся, щоби оминути можливість поважної задирки.

Чорногора мобілізує свою армію. Король Микола заявив турецкому представникові, що вправді бажає мира, але мусить наказати мобілізацію армії як відповідь на громаджене турецкого війска над чорногорською границею. Турецкі власти признають, що громадять військо коло Беране, але твердять, що роблять се одиноко в тій цілі, щоби не ешкодати евентуальному нападові Чорногорії.

Становище балканських держав. Кореспонденція „Славія“ дізнає ся в добре поінформованого жерела, що вправді на папері немаїкого тайного договору сербско-болгарського, однак в дійсності народні чинники обох держав виказують незвичайну згідність в прямуваннях обох держав. Одинока справа, що становила спірний момент між обома народами, а се македонське питане, пішла тепер на другий плян. Обі держави боять ся тепер вмішання великорідженів і сильніше ніж коли не будь гомонити клич: „Балкан належить до балканських народів!“

Внутрішній розлад в Туреччині. Положені кабінету в непевне. Вісти про події в кабінеті в суперечні. Фактом є лише се, що Федір баша, якому жертвовано теку міністра судівництва, відказав ся від приняття сеї теки з оглядом на стан свого здоровля.

Що в російськім підземелю кипить знов „робота“ — то певно. Найсильніші однак пропаганду розвинули революціонери у війску. Недавно тому зворобили ся сапери в Ташикенті. В процесі сей бунт засудженого вчера 25 саперів на смерть через повішене, 112 на примусові роботи, 79 на тюрму, 15 відслано до карних батальонів, а 7 освобожено.

„Широка“ російська натура не спосібна до мирної творчої праці; она знає лише екстремі: або крайну реакцію і гнет, або свободу птахі і бомби..

Конець італійско-турецкої війни. „L' Echo de Paris“ одержує інформацію, що заключене між Туреччиною і Італією наступить в жовтні, а найпізніше в падолисті с. р. Після урядові переговори ведуться в Львові (в Швейцарії).

З міроздатної турецкої сторони доносять, що відомість, немов би турецкий амбасадор в Лондоні Тевфік баша мав поручене вести передстульні переговори в справі мира в неправдива. Сенатор Азарія, що товаришить в подорожні наслідником престола, одержав довірочне поручене. Азарія буде порозумівати ся в Львові з італійським відповідником. Тимчасом між Італією і Туреччиною панує звіщене оружя.

Умови мира італійско-турецкого. „W. Allg. Ztg.“ на основі інформацій з дипломатичних

НОВИНКИ.

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Евла м., римо-кат.: Вартоломея. — В неділю: руско-кат.: Фотія муч.; римо-кат.: Людвіка.

— **Руску школу вправ в Перемишлі** при та-можній ц. к. женевські семінарії учительські призвали міністерство просвіти завести з роком шкільним 1913/14 в той спосіб, що має бути введена тоді перша кляса, а кожного слідчого року три дальші кляси.

— **Правда про тернопільські вибори до ради міста.** Пишуть нам: З початком серпня передіздя я через Тернопіль, моя родинне місто та чуя богато від міщан між іншим і про вибори до ради міста та чутав в часописі допис про побіду Українців в спілці з жидами, про перфідію останніх і пр. Справа по правді так представляє ся: При попередніх виборах підпирали поляки чотирох Русинів з двох для них несимпатичних наших патріотів не допустили до міської ради. Кого підно-магали, т. є сих чотирох, ті і вийшли при виборах. Поляки тому їх підперли, бо знали, що самі Русини жадали своїх тілько в радах (дуже нуждені і скромне число як на Тернопіль!); дальше ходило їм о уконституовані громадської ради а що найголовніше, то се, бо мали між ними свої векселі, отже зависимих а тих потреба яко „видила“ на случай будови церкви. Русини-виборці мимо блахманені очі від сторони комітету про побіду привняли сей вибір з підозрім і несимпатично. Тоді внесено рекурс против виборів на дімагання патріотів і на єе вибрані чотири ради мусіли згодити ся. Рекурсови поляки не перешкоджали, коли єго узглядено, то Русини знова з жидами поставили собі в кандидатів (скромне бажання) і між ними тих чотирох, яких єши підперли, тоді, розумно, здергались від голосування і тим чином вовк ситий для поляків, коза ціла для комітету. „Славна“ побіда націонал-демократів, жиди дальше будуть свої фізіологічні потреби злагоджувати під крайно занедбаними мурами цвинтаря і церкви, до рішень будови церкви не приде, бо шістка радних за маладо голо-совання, жидів сіоністів трех буде голосувати „за“ а трох, як скажуть „пани“ або занедужають на „чихане“ і все буде добре. Одно тілько вийшло на яву: Міщани забрали голос на виборчім вічі і таке сказали: „Коли в нас в Тернополі був п. Барвінський, тоді ми мали 12 радних і свого бургомістра!“ Але о тім ща! бо.. побіда Українців демократів повна і велика і ордер на патріотів від „Народного Комітету“ вже в дорозі! — Чу.

— **Посол др. Е. Олесницкий про наші актуальні національні домагання.** „N. fr. Presse“ містить думки посла д-ра Е. Олесницкого на актуальні теми. „Русини — заявив п. др. Е. Олесницкий співробітникові „N. fr. Presse“ — домагаються ся найменше 30 прц. всіх мандатів в галицькій сімі і запоруки, що мандати признані Русинам бузусівно дістануться їм. Русини в рішучими противниками виборчих округів в кількома послема, бажають одномандатових виборчих округів. Запевнені числа мандатів для Русинів уважає др. Олесницький за можливе, або з помочию національного катастру, або в дорозі такої виборчої геометрії, щоби майоризовані Русинів Поляками в виборчих руских округах устало. Дальше домагає ся автономічної національної кури в сімі так, щоби Русини були представовані в всіх комісіях, краєвім відділі, краєвім Банку і вагалі ві всіх краєвих інституціях відповідно до своєї сили.

Др. Олесницький є противником-лученя сімової виборчої реформи з іншими справами, хоч би зі справою реформи громадської виборчої ординациї. Найостріше звертає ся проти лученя виборчої реформи з університетським питанем.

Що до сей останній справи домагаються ся Русини, щоби цісарське письмо в справі університету було оповіщене ще перед зібранням комісії виборчої реформи. Через се створено би в краю для виборчої реформи відповідний настрій і уможливлено би задачу руским послам. Правдою є — сказав далі др. Олесницький — що „український Союз“ досі не одержав другого начерку письма Монарха, випрацюваного на основі звінчих виводів міністра просвіти Гусарека.

О скільки однак відомо, також в сім друків начерку не згадано Львова, як осідка університета. Таке відручне письмо Монарха

не може вдоволити руского народу тим більше, що також Русини з України, в Росії, чекають на се цісарське письмо, як на спасене, що виходить з численних, тисячами підписів заохочених маніфестів, які одержують Русини з Росії, як від Русинів також Поляків, котрі з політикою своїх земляків в Австро-Угорщині не годяться. Лише, коли правительство зайде в університетські справи рішуче становище, може числити на вирівнані противності.

— **Всюди інтерес.** Часи, які переважаємо, є для нас дуже важні, бо небавом має бути порівнена польсько-руська угода. Не входжу в те чи вислід буде мировий чи заострений ще більше між обома народами, але хочу вказати на одну обставину, що Поляки всюди шукають лише свого самолюбного інтересу без огляду на наслідки в будущині. Польсько-руська угода має бути переведена в сам час найбільшого розгара московської агітації в Галичині. Полякам і се на руку. Я чув таке від Поляків — „nie zaszkodzi trochę prawosławia, bo my na tem skorzystamy a mianowicie jedna czesc Rusinów tem przedzej przejdzie na polskie, inni pojdu do Moskala, a Ukrainscze zostanie tyle, że dla nas nie bedą straszny“. Ось чому поляки поширюють московські агітації в Галичині, які вже відомо, що московські бурзи удержані за московські рублі в розсадниками шкідливої агітації супротив Австро-Угорщини, а мимо сего они живуть собі щасливо, ба що що днини ростуть, мов гриби по дощі. Або кількох тут „девушок“ з Росії по різних московських пансіонах! Най собі десятки юношів бушують по Лемківщині — та по Галичині, най ширять царє- і православіє від всепольським політикам на руку. — *Toż sam.*

— **„Народна Гостинниця“** розширені відновлені. За кілька днів передає управа „Народної Гостинниці“ свійновозреставрований льоаль до прилюдного ужатку. Нині має ми нагоду оглянути се молоде, але богате народне майно і хочемо поділити ся враженнями із нашими читачами. Дирекція „Н. Гостинниці“ докутила минулого року сусідній одностильний дім при ул. Костюшка, розширила своє підприємство і поставила єго на європейській столі. Цілій перший поверх заняла чудово уладжена каварня, складає ся она з 4 кімнат, найбільша кімната 80 м. довга, близько прегарним уладженем.

За кілька днів буде міг кождий її оглянути, але не перевхвалиючи можемо съміло твердити, що „Гостинниця“ взяла рекорд під кождим зглядом і що до уладження і чистоти і вигоди над всіми того рода львівськими підприємствами. При каварні, як і досі буде кухня в зараді рускім; каварню й на дальнє винаймає п. Вольман.

Готель розширені о 16 нових кімнат, в поміж яких одну призначено для переїзжих студентів і т. ін., де за 1 К найдутуть они півліті. Управа подбала, щоби зробити подорожнім побут в „Гостинниці“ як найвигіднішим.

Годить ся додати, що при каварні буде „Бесіда“, засмотрена обильно в красі і за-границі часописи.

„Н. Гостинниці“ не потребує хвалити, бо лад, чистість і вигода, які у ній панують, хвалять навіть наші сусіди.

Тимто, поручаючи горячо увагі наших читачів се заведене — особливо оо. духовнів — клічмо тим, що трудяться окото розвитку „Народної Гостинниці“: Щастя Боже!

— **Новий начерк сімової виборчої реформи.** З Ві

— Українство в міжнародній пресі. В 4. ч. „Міжнародного кооперативного бюллетина“, що виходить у Цірху в трьох мовах (французькій, англійській і німецькій), уміщена замітка про українське кооперативне товариство в Галичині „Сільський господар“ з приводу уладженням ним курсів по кооперації. Замітка містить коротку програму курсів і мету їх.

— Археологічний музей. У херсонській археологічній музеї останніми часами надійшло багато цікавих старинних річок, знайдених при землечерпалльній роботі на дні Дніпра. Знайдено мідяний кинжал з часів доісторичних, старинну запорожську шаблю, кам'яний молоток дуже тонкої роботи й велику чавунову гармату ваги в 18 пудів, видобуту землечерпалкою в два ріки в Збурівському гирлі.

— Гине старина. У селі Райгороді, черкаського повіту, на Київщині, съвященик поручив відновити ікони, що стояли у бабинці місцевої церкви, таможному мальєрви-самулові. Сі ікони позоставалися ще від церкви, що була побудована у 17. столітті і носила цілком український характер. На деяких іконах, як от стріча св. Елісавета з Пресвятою Богородицею, съвятих намаловано в укранинській одежі. І така старина загинула під рукою самоука, який стер старий малионок і намалював св. Івана Богослова. Не диво, коли до такого відновлення старини поставилися байдуже місцеві селяни, се народ мало съвідомий, але съвященик, чоловік з освітою, теж не подбав, щоби охоронити таку цінність.

— Відзначене вахмайстра жандармерії. В Залучу на Черемошем відбула ся оноді декорация вахмайстра жандармерії і коменданта станиці, Пушкаря, срібним хрестом заслуги з короною. Сю почесну відзнаку одержав Пушкар за виратоване 5 людей від неминучої смерті в розгуканіх філях Черемоша. Було се під час звісної повені в минулім році. Пушкар, побачивши, що на криші хати склонилося 5 осіб, та що они не довго там вдергаться, бо хата почала хже розплівати ся під напором розшалілих філь, збив на борзі при помочі ще двох людей сплав з дощок, за якім доплив в нараженем власного життя до загроженої хати і виратував 5 осіб дійсно в останній хвили, бо небавом під напором філь хата розвалила ся. Відзначене відважного жандарма попередило торжественне Богослужіння в місцевій церкви.

— Нові стокоронівки. „N. W. Tagblatt“ доносить, що австро-угорський Банк задумує видати нові стокоронівки. Емісія наступила би вже в жовтні с. р.

— Смерть на гроті сина. У вторник став ся у Львові на личаківськім цмінтарі страшний випадок. П. Ем. Раткова прійшла того дня, як звичайно, на грот сина, щоби помолити ся. Коли хотіла встать по молитві і ймела ся зеленої клямри гробниці, щоби легше піднести ся в колін, зле вмурована камінна плита пе реважала ся і придавила 60-літній старушку. Старушку перевезено до шпиталя, але ту не від滋味авши съвідомості, померла.

— Огні. Доносять з Золотого Потока, що там згоріли дні 15. с. м. чотири дому разом з господарськими будинками. Шкода виносить 8.000 К і була лише в часті обезпечені — В середу згорів на зелізничім двірці Глинна-Наварія один зелізничний віз з вапном; лишилося лише зелізо.

— Нова нещаслива пригода в Татрах. Съвіжа ще всім в пам'яті трагічна смерть в Татрах молодої дівчини Шистовської, а вже доносять про новий, зовсім подібний до тамтого, нещасливий випадок. Іменно з початком с. м. відлучила ся від більшої прогулки в околиці Морського Ока, учасниця прогулки, п-на Евг. Зелінська з Варшави. Від самого початку шукали за пропавшою ріжні ратункові вправи. Одній такій вправі під проводом п. Заруского удалося ся вчора по полудні віднайти тіло погиблої. Лежала она на порозі одної пропасті, де упала з висоти близько 200 метрів. Тіло видобуто по цілодневних трудах і перевезено до Закопаного.

— Пішки наоколо съвіта. Вчера прибув до Львова член міжнародного товариства піхотинців в Парижі п. Шевальє, котрий, як оповідає, вібрал ся 1. марта 1907. р. в 22 товаришами в подорож наоколо съвіта пішки о нагороду мільйон франків. Подорож мала три віки 6 літ, а відбувати треба єї бoso і без грошей. З 22 суперників остав Ш. лише сам оден, а прочі або погинули, або відступили від конкурсу. Ш. є вже в поворотній дорозі,

має ще обійти цілу Європу, т. є 14.000 кілом. в 8 і пів місяцях. Перейшов вже 501.000 кілом., під час сеї подорожі був від 45 разів покалічений. Має він тепер 20 літ, в Парижі вийшов в 15. році житя. Є се молодець веселої вдачі, а подорож, мимо сего, що відбуває єї без грошей, бо не вільно ему примати ніяких підпомог ні від родини, ні від яких не буде товариств, не справляє ему ніяких трудностей. Контролюють его післяці міжнародного товариства в Парижі. Подорожний дневник єго заповнений всілякими потвердженнями власті тих місцевин, через котрі він переходив.

Оповістки.

— Управа української гімназії в Колишинцях подає сим до відома, що з початком нового шкільного року 1912/13 отвірає п'яту класу.

Вписи до всіх класів від I.—V. включно відбудуться ся дні 2. і 3. вересня. Вписова такса для нових учеників 7 К 50 с, для давніх 3 К 20 с. — Вступні іспити до I. класів слідують дні 2-го вересня о 9. год. рано — до висших класів в дніах 5—15. Принимаються ся рівнож зголосення: а) до дівочої бурси для учениць, що вписуються до гімназії; б) до дешевої кухні. Близькі інформації в тих справах подасть письменно управа гімназії.

437 (1) Целевич О.

— Іменовання і перенесення. „Wien. Ztg.“ оголошує надане достоїнства тайного радника, інфузатора і шефови секції д-рови Г. Зшок-кому.

Міністер судівництва іменував судіями авскульпантів: К. Ярошевского до Олеська, К. Тона до Сокала, Влад. Смольку до Бібрки, З. Курка до Монастирськ, Й. Яковського до Козової, Й. Шалайка до Борщева, Й. Рубиновича до Мельниці і Н. Бузка в Вижниці; перенес судів: Влад. Курчака в Мельниці до Галича, Ал. Яновського з Березова до Сянка і Мод. Млинарського з Бібрки до висшого краєвого суду в Кракові.

Телеграми

з дні 23. серпня.

Ішль (ТКБ). В четвер був прем'єр Лукач на послуханю у цісаря через одну годину. Шеф кабінета здав звіт про політичне положення на Угорщині.

Ішль (ТКБ). Комісар Хорватії Чувай відбув вчера одногодинну конференцію в хорватських справах з перебуваючим тут представником угорського кабінета др. Лукачем.

Паріж (ТКБ). Агенція Гаваса доносить з Мазаган, що претендент Ель Гіба заняв дні 18. с. м. Макареш, де єго проголошено сультаном.

Білгород (ТКБ). Доносять, що перебуваючий у Франції кн. Юрій поважно занедужав. Дворські круги не одержали про недугу князя ніякої вісти.

Паріж. „Figaro“ доносить, що росийсько-французьке порозуміння, яке дізнало нової сили в подорожі Поанкарого до Петербурга, буде мати нагоду виступити небавком чинно. По прихильній відовіді держави на предлоги гр. Берхтолді, сей останній буде мусів виступити з подобицями свого начерку реформ на балканськім півострові. Тоді виступить з подовідомленням Росія і Франція при співучасти в Англією.

Петербург. Цар приняв на дозвіл послуханю німецького амбасадора. В політичних кругах вадають сему послуханю окреме значення, тимбільше, що послухання наступило безпосередньо по подорожі Поанкарого до Петербурга.

Пекін (ТКБ). Юаншікай відкликав жадане народних зборів, щоби він і міністер війни прибули на збори і розяснили засуд двох генералів на смерть в Ганкав. Провідник запросив до себе представників оселі Гуне і в приязній спосіб вияснив становище правительства. Посли заявили, що будуть наклонювати народні збори до понехання ухвали заяви недовіри для кабінета. Коли би се повело ся, тоді було бы полагоджене пересилене.

Берлін. Турецький наслідник престола стрінув ся під час своєї заграницької подорожі в Швейцарії з німецьким цісарем і подякував єму іменем султана за жертву, яку сеї останній зложив для потерпівших від землетрусу.

Вписи і вступні іспити до жіночих шкіл СС. Василянок в Станіславові а то: до школи народної (4 класи), виділової 1) перша класа, семінарій учительської (4 роки) і реальній гімназії (2 перші класи) відбудуться дні 29., 30. і 31. серпня.

Услівія приняття до інституту слідуючі: оплата за удержання враз з школою науковою за учениці школи народної і виділової 50 К, за кандидатки семінарія учительського 55 К, за гімназистки 60 К місячно.

Близькі інформації що до заохочення інституту в віправу і т. п. подаста Управа Інституту на жадане письменно.

З шкільним роком 1912/13 вводяться одностій, тому нових суконь справляти не треба, бо матеріали спроваджує Інститут і тут шити ся буде.

Від Управи Інституту СС. Василянок в Станіславові, ул. Зabolotivska ч. 15.

420(12)

Учитель прийме ва мешкане 2 учеників з цілим удержанем і науковою. Зголосення: Львів, ул. Хотимська (побіч костела св. Елісавети) ч. 7. II пов.

429(10)

Съвященик вдовець пошукує інтелігентної старшої особи, котра би учила початків троє малих дітей, опікувалася ся ними а також займала ся шитем. — До 15. вересня листи: Уряд пароха в Остапію (пошта в місці). 434(3)

Брошуро:

Йосиф II. чи Ян Казимир?

(з нагоди съвятковання міміо 250-літньої річниці заснування львівського Університету).

можна набути в Адміністрації „Руслан“ і в книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові по 30 сот. за примірник.

Асекуруйте своє життя від огню

в „Дністрі“!

Кождий Русин повинен асекурувати ся від огню, щоби наслідок пожежі не понести страхи, бо достаток одиниці то доброти цілого народу.

Кождий Русин повинен асекурувати ся тільки в рускім товаристві взаємних обезпечень

„Дністер“

„Дністер“ рахує найдешевші оплати за обезпечення селянських будинків,

„Дністер“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1911 виносить зворт 10%.

„Дністер“ оцінює та виплачує школи по огні скоро і ретельно, а до комісії запрошує все двох господарів на оцінені таїв.

„Дністер“ дає підмоги руским школам і бурсам, де виховують ся селянські діти.

Люди асекуровані в „Дністрі“ можуть дістати позичку в усіх великих Банках і в Товаристві взаємного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ виносять з кінцем 1911 року 3,353.805 корон.

„Дністер“ приймає обезпечення на житі у всіх догідних комбінаціях (на дожиток, посмертні капіталі, посаги, ренти).

В „Дністрі“ можна обезпечити від крадіжки з вломом движимості всякої роди, а товариства кредитові готові, цінні папери і векслі за дешевою оплатою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаємних обезпеченень „Дністер“ у Львові, у власній домі ул. Руска ч. 20.

Рух зелізничних поїздів

обовязуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середньо-европейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубо м друком. Години вічні від 600 рано означені підчеркнені числом мінютових.

Відїзд зі Львова

з головного двірця:

Do Krakova: 12:35, 3:40, 8:22, 8:35, 2:05), 2:45, 3:45*, 5:46†, 6:05, 7:00, 7:30, 11:10.

*) до Rynawa, §) від 15/5 до 30/9 включно що дня, †) до Moshany.

Do Pidvolochisk: 6:10, 10:35, 5:21, 2:27, 2:50†, 8:40, 11:13.

†) до Krasnogo. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

Do Chernovets: 2:50, 6:10, 9:15, 9:37, 2:25, 3:05*, 6:28†, 7:58*, 11:00.

*) до Stanislavova, †)